

Lajmëtari i Radio Marisë

Dhjetor 2012 Viti IV, Nr. 12

LINDJA E KRISHTIT - 'PLOTËSIMI I KOHËS'

Krishtlindja vjen për ta ngrohur, me atmosferën e saj të ngjeshur të festës, zemrën e dimrit e për t'i ndriçuar me dritën e saj ditët më të shkurtra të vitit. Të gjithë e ndjejnë atë si një kohë të veçantë, ku ditët festive gërshetohen njëra pas tjetrës si të mos donin të na lejonin që të merremi me gjërat e përhershme. Dhe pikërisht kështu duhet të jetë për ne që si të krishterë kremtojmë jo një ngjarje çfarëdo, por lindjen e Shëbuesit tonë, Jezu Krishtit. Shën Pali në letrën drejtuar Galatasve përdor këto shprehje (4,4-5):

Kur erdhi koha e caktuar (fjalë për fjalë plotësimi i kohës), Hyji dërgoi Birin e vet, të lindur prej gruaje, të nënshtruar Ligjit, që t'i shpërblente të nënshtruarit e Ligjit, që ne ta fitonim bijësinë në shpirt. Nëse pritja, në njëfarë mënyre, është një kohë "e zbrazët", pasi presim dikë që ende nuk është, kur ky arrin, koha "plotësohet". Tani, më në fund, koha është mbushur dhe është pikërisht Krishti ai që e mbush. E mbush historinë njerëzore, e mbush jetën tonë, pasi i jep kuptim të ri: Biri i Hyjit bëhet biri i një gruaje dhe na jep neve një bijësi të re në shpirt.

Ndërrurja mes pritjes dhe ardhjes, zbrazëtisë dhe plotësisë, është njëra prej karakteristikave që e bëjnë natën e Kërshëndellave të ndryshme nga të gjitha festat e tjera dhe shprehet edhe përmes ndërthurjes së heshtjes dhe fjalës. Këtë e sugjeron një rresht nga Libri i Urtisë (18,14-15), nga i cili me shumë gjasë, në shekujt e parë, e ka marrë origjinën kremtimi i vigjiljes së Meshës së mesnatës:

Ndërkohë mbretëronte një paqe e qetë në gjithçka dhe nata me rrjedhën e vet të shpejtë kishte arritur në gjysmën e udhës, fjala jote e gjithëpushtetshme nga qielli nga fronti mbretëror, porsi luftëtari i ashpër u sul midis tokës së caktuar për shkatërrim.

Përpara këngës engjëllore "Lavdi Hyjit në lartësitë qiellore", koha e pritjes është një qetësi e madhe nate. Është domethënëse që traditat e lashta të krishtera që kanë dalë që në vitin 150 pas Krishtit, i japin rëndësi kësaj pritjeje, e perceptuar kjo si një zbrazëtirë paralizuese që, më në fund, "mbushet" me jetë dhe kuptim pikërisht në çastin e lindjes së Jezusit Shëlbues. Mes botës së vjetër dhe botës së re ka një ndalesë ndarjeje, një shkëputje përfundimtare. Pastaj kemi edhe risinë absolute, praninë, që nuk zhbëhet më, të Jezu Krishtit, Hyj i vërtetë dhe njeri i vërtetë! Rrjedha kozmike e këtij veprimi të Hyjit, e krahasueshme vetëm me veprën e një krijimi të ri, gjen një formulim të përsosur në shpalljen e kënduar që bën diakoni në përgimin që i paraprin Meshës së natës së Kërshëndellave. Në një lloj paralelizmi me Përgimin e madh të natës së Pashkëve, historia njerëzore përmbledhet nga krijimi i botës deri në lindjen e Krishtit, jo vetëm duke i përmendur

etapat e ndryshme biblike të historisë së shëlbimit, por edhe duke kujtuar të gjithë kalendaret grekë dhe latinë në përdorim në kohët e vjetra. Në këtë tekst, që jo rastësisht quhet *Kënga e Kalendës*, historia e shenjtë e treguar në Bibël dhe historia e njerëzimit e shkruar nga historianët nuk janë dy histori paralele apo, më keq, njëra idealizim i tjetrës. Që të dyja janë shkruar nga e njëjta dorë, ajo e Hyjit krijues dhe janë shtyrë drejt të njëjtit qëllim: Jezusi, që erdhi për të parën herë në mish, do të kthehet në lavdi nga ngjallja për ta gjykuar historinë e njerëzve.

25 dhjetor, hëna e njëzetentë.

Pasi kaluan shumë shekuj nga krijimi i botës, kur në fillim Zoti krijoi qiellin dhe tokën dhe e bëri njeriun në përngjasimin e vet; dhe shumë shekuj që nga koha kur, pas përmbytjes, i Tejetlarti bëri që të shkëlqente ylberi përmbi re, shenjë e besëlidhjes dhe e paqes;

21 shekuj pasi që Abrahami, Ati ynë në fe, u shpërngul nga toka e Urit të Kaldenjëve;

13 shekuj pas daljes së popullit të Izraelit nga Egjipti nën udhëheqjen e Moisiut;

rreth 1000 vjet pas shugurimit mbretëror të Davidit;

në javën e 65-të pas profecisë së Danielit;

në kohën e Olimpiadës së 194-të;

në vitin 752 nga themelimi i Romës;

në vitin e 42-të të perandorisë së Oktavianit Çezar Augustit,

ndërkohë që në të gjithë tokën mbretëronte paqja,

Jezu Krishti, Hyji i amshuar dhe Biri i Atit të amshuar,

duke dashur ta shenjtërojë botën me ardhjen e tij fort të përshpirtshme,

i ngjizur për virtyt të Shpirtit Shenjt,

pasi kaluan 9 muaj,

lind në Betlehem të Judës nga Virgjëra Mari e bëhet njeri:

Lindja e Zotit tonë Jezu Krishti sipas mishit.

Lista e gjatë e ngjarjeve, personazheve dhe datave, fryt i një pritjeje po aq të gjatë dhe të dhimbshme, ka të vetmin qëllim që të na çojë te ngjarja qendrore e historisë njerëzore, lindja e Jezu Krishtit, prej të cilit edhe sot numërojmë 2012 vitet e fundit të historisë tonë. Pas të gjithë rreshtave të përgatitjes, gjithçka zgjidhet në rreshtin e fundit: Zoti i amshuar e pa kohë ka hyrë në kohë. Historia e botës dhe fati i njeriut, tashmë, nuk do të jenë më të njëjtët.

Atë Flavio Cavallini, ofm

**Në këtë numër
do të lexoni:**

**Radio Maria në famullinë Velezhës, fq. 2
Kosovë**

**Maria, Dera e Fesë fq. 4
dhe Ylli i ungjillëzimit të ri**

RADIO MARIA NË FAMULLINË E VELEZHËS, KOSOVË

Të dashur, vëllezër e motra, jam sot (11 nëntor 2012) në Velezhë, sepse besoj në Zotin dhe kam ardhur në mesin tuaj që besoni në Zotin. Jam këtu sepse Ati i shenjtë e ka shpallur sivjet Vitin e Fesë. Edhe dëshiroj që ta kryej detyrën që Papa Benedikti XVI ma jep mua dhe secilit prej jush. E cila është detyra jonë? Që ta shpallim fenë tonë. Jam në Velezhë, pasi më ka thirrur famullitari juaj, i cili këtu e paraqet Krishtin. Ai më ka thirrur këtu në emër të Jezusit dhe kam ardhur në emër të Tij. Po pse? T'ju them se jam i fortë, t'ju them se jam i mençur, se jam i fuqishëm? Jo, vëllezër e motra, përkundrazi, kam ardhur t'ju them se jam tepër i dobët dhe nuk mundem ta shpall fenë e Krishtit ashtu si i ka hije Atij. Dhe kam ardhur t'i them secilit prej jush 'më ndihmoni që ta shpall më mirë fjalën e Krishtit'. Zoti na ka dhënë një mjet të mrekullueshëm, që është Radio Maria, e cila sot mund të hyjë në çdo shtëpi. Është zëri i Zotit, i cili vjen përmes saj. E ka ende shumë katolikë që nuk e kanë hapur derën e shtëpisë së tyre përpara zërit të Zotit. Pse? Sepse e kanë zemrën dhe shpirtin e mbyllur përpara Zotit të gjallë. Nuk e dinë ende se ku është gëzimi e se ku është jeta e vërtetë. Prandaj, kam ardhur sot që t'i them

secilit prej jush 'tregojuni të gjithëve në familjen tuaj se Zoti e keni afër, mund të jetoni me Zotin, mund të veproni me Zotin, por Zoti këtë gjë nuk e bën në mënyrë të dhunshme'. Por, kur bëhen gjërat e Zotit, ato shkojnë shumë ngadalë, njerëzit i kuptojnë me vështirësi. Përse? Për shkak të zemrës që është bërë gur në kraharorin e secilit prej nesh. Prandaj, sot, ju kam thirrur dhe ju ftoj, sepse jam edhe vetë i thirrur, që ta kalojmë një gjysmë dite me Zotin. Menjëherë pas Meshës, këtu do të fillojmë adhurimin e Krishtit të gjallë, adhurimin e të Shenjtërueshmit Sakrament. Po, pse? Jam i bindur, vëllezër e motra, se ky vend, kjo tokë, kjo famulli, Kosova, Shqipëria, çdo vend në botë, nuk ka nevojë për asgjë tjetër më shumë se për Krishtin e gjallë, nuk ka nevojë më shumë se për lutje. Sepse vetëm Krishti i gjallë, kur të hyjë në zemrat e njerëzve, mund t'i këpusë prangat me të cilat na ka prangosur Djalli.

Prandaj, e falënderoj vërtet me gjithë zemër Don Robertin që na ka thirrur. Sot është festa e Radio Marisë në këtë famulli. Është festa e dhuratës më të mrekullueshme që Zoti ia ka dhënë popullit shqiptar në këto 2000 vjet. Këtë fjalë që po ju them sot, ju do ta kuptoni pas 60-70 vjetësh, kur të kaloni diku tjetër. Përse? Ne jemi sikur vejusha, e cila ka vetëm pak vaj në qyp, si ajo që e ka djalin, si ajo që e ka humbur burrin, ka humbur jetën. Çfarë bën ajo? Ajo del e mbledh pak dru dhe i drejtohet vdekjes, pasi shumë shpejt do t'i mbarojë mielli e vaji dhe shumë shpejt do të vdesë. Kështu jemi të gjithë ne. Secili prej nesh është kështu, pasi e kemi humbur të dashurin, e kemi humbur Zotin. Por, Zoti e do vejushën. E çfarë bën? E dërgon njeriun e vet, profetin, dhe i thotë vejushës "nëse më dëgjon, nëse bën si të them, as nuk do të sosit mielli, as nuk do të sosit vaji". Më besoni se jemi në të njëjtën gjendje secili prej nesh këtu në këtë kishë. Kur shpëton vejusha? Vetëm kur beson se prej miellit të pakët që ka, më së pari duhet t'ia bëjë bukën njeriut të Zotit, më së pari duhet t'ia japë Zotit pjesën e vet. Dhe vetëm kur zbrazet krejtësisht prej sigurisë që e ka në vetvete, vetëm atëherë mielli e vaji i saj shumohet.

Në shëmbëlltyrën e dytë sot, farisenjtë ose skribët, për të cilët na flet Ungjilli, jemi ne. Jam unë që po flas dhe je ti që më dëgjon. Vërtet, të gjithë ne jemi skribë e farisenj. Të gjithë ne duam vendet e para. Si? Ashtu siç mundemi. Ne jemi ata që kur meshtari, në këtë muaj nëntori, nuk e shkruan mirë emrin e të afërmit të vdekur e nuk ia thotë emrin në kishë, e bëjmë namin. Nuk na intereson aspak Meshja, as lutja, nuk na intereson Zoti. Na intereson mendjemadhësia, të dëgjohej emri im. Unë e kam dhënë një meshë për babën, le ta dijë krejt famullia. Por, unë nuk e them asnjë uratë për të. E për këtë nuk e vrasim mendjen. Ja pse jemi skribë. Ja pse kemi nevojë për njeriun e Zotit, i cili duhet të na flasë që të kthehemi kah Zoti. Por, Jezusi nuk ndalet këtu. Ai shikon diçka pak më shumë. I sheh njerëzit se si japin për t'i mbajtur të mirat e Zotit. A ju kujtohet juve në Velezhë se si e keni pasur kishën para 15 vjetësh? E falënderoj Zotin për këtë punë që e keni bërë. Por, po të kishte qenë zemra juaj e mbyllur, a do të kishte ndryshuar diçka? Asgjë, vëllezër e motra. Do të kishte mbetur siç ka qenë, edhe më keq. Pse është bërë e mirë? Sepse, disa, jo të gjithë, e kanë hapur zemrën. Kush e ka ndryshuar? E keni ndryshuar ju. Besimtari duke e ndryshuar zemrën e vet, shpirtin e vet, e ndryshon botën, i ndryshon të gjithë të tjerët. Në këtë ndryshim na thërret Krishti, mua dhe ju. Prej meje i kërkon gjërat që unë i kam. Të jeni të sigurt se në këtë Meshë të shenjtë, Krishti e shikon dhuratën time dhe atë të secilit prej jush. Çfarë do të bëjmë? Çfarë do të japim?

Edhe prapë e kemi një vejushë. Por, kë përfaqëson vejusha e Ungjillit? Vejusha, që na e paraqet Jezusi në Ungjill, e paraqet Zotin. Është shembulli, është figura e Zotit. Përse? Çfarë bën vejusha e Ungjillit të sotëm? Ajo e jep krejt çfarë ka për jetesë. E jep atë që sipas mendimit të të gjithë njerëzve nuk e jep askush. I kishte vetëm 2 lepta, thotë Krishti. Për këtë arsye, ajo e paraqet Zotin, sepse vetëm Zoti jep si kjo vejushë. Vetëm Zoti na jep gjithçka. Ka shkuar aq larg, sa që na e ka dhuruar edhe birin e vet, Jezusin. Por, kujt ia ka dhuruar? A e di se ti e ke dhuratë Jezusin? Ati ta ka bërë ty dhuratë Jezusin. A e pranon ti Jezusin? Besoj se të gjithë që jeni këtu thoni se e pranon Jezusin. Po si e pranon Jezusin, kur nuk e fal vëllain? A është e mundur që dikush ta pranojë Jezusin e të mos flasë me vëllain, fqinj, të afërmin, shokun, kolegun? Jo, vëllezër e motra, të krishterët, besimtarët që bëjnë kështu, nuk e kanë pranuar Jezusin. Krishtin e pranon vetëm ai që për shkak të Jezusit e fal edhe armikun, ai që jep gjithçka, që e jep vetveten. Por, ai që e rrënon tjetrin, ai që mundohet që tjetrit t'ia shkatërrojë familjen, shtëpinë, tokën, ai ka rënë në rrjetën e Djallit. Vërtet, vëllezër e motra, aty ku është Djalli i ka hedhur rrjetat e veta, aty Jezusi vepron më së shumti, aty Jezusi duhet të vdesë, të kryqëzohet sërish, vetëm e vetëm që t'i lirojë bijat e veta. Këtë gjë e dëshiron ta bëjë Jezusi sot në Velezhë, në çdo shtëpi. Por, Jezusi dëshiron që për të ta japim gjithçka. Sepse, vetëm kur japim gjithçka, atëherë edhe marrim gjithçka. E unë dëshiroj sot që ju dhe unë, të gjithë bashkë, ta japim gjithçka kemi për Jezusin dhe ta marrim vetëm Atë, pasi me Jezusin e kemi gjithçka.

MARIA, DERA E FESË DHE YLLI I UNGJILLËZIMIT TË RI

Të dashur miq, në këtë Vit të Fesë, familja e madhe e Radio Marisë sodit Marinë, e cila është Dera e fesë, sepse përmes saj shkojmë drejt zemrës së fesë. Maria është Ylli i ungjillëzimit, sepse nga Maria mësojmë si të jemi apostuj dhe dëshmitarë të Jezu Krishtit, Birit të Hyjit dhe Shëlbuesit të botës. Duke vështruar fenë e Marisë, Kisha forcohet dhe në të njëjtën kohë mbushet me zell për ta sjellë fenë në këtë botë të zhytur në errësirë.

Maria është besimtarja e parë

«E lumja ti që besove se do të plotësohet çka të qe thënë prej Zotit!» (Lk 1, 45). Lumturia e parë e Ungjillit i rezervohet fesë së Marisë, nënës së Hyjit. Nuk arrihet të kuptohet madhëria hyjnore e Marisë, nëse nuk e pranojmë pafundësinë e fesë së saj. Kjo është fe edhe më heroike sesa ajo e Abrahamit; më e madhe sesa feja e vetë apostujve, që janë themeli i pashkatërrueshëm në të cilin është ndërtuar feja e Kishës.

Përmes fjalëve të Elizabetës, Shpirti Shenjt shpreh gëzimin e Hyjit që gjeti një zemër të tejdukshme, që hapet krejtësisht para të vërtetës hyjnore, duke e pranuar atë pa dyshime dhe rezerva. Shpreh lajmin se Eva e Re hap kohën e hirit të shëlbimit me një vepër feje kaq madhështore, sa të bëjë të mundur ngjarjen e mishërimit. Besimi i Marisë mundëson që Fjala të mishërohet dhe të jetojë në mesin tonë. Nëse mosbesimi i Evës së parë e futi botën në një skllavëri të së keqes, besimi i Marisë e liroi atë, duke ia dorëzuar përsëri Hyjit, Krijuesit dhe Zotërisë së saj.

Ti, Virgjër besimtare dhe e nderueshme, je mendja e parë njerëzore që u hap përpara të vërtetave të ndritshme të zbulimit, je zemra e parë që është futur në vetëdijen e planeve

të Dashurisë Hyjnore. Ti je krijesa e parë mes të gjitha krijesave të tokës që ke mundur të kundrosh oqeanin e pafund të dashurisë së Trinitë së shenjtë që u hap në ty, duke të të shfaqur fytyrën e fshehur dhe të padepërtueshme të misterit të Hyjit. Nuk u luhate përpara Lajmit të padëgjuar që Shpirti Shenjt kishte zbritur në ty dhe që fuqia e Tejetlartit të kishte mbuluar me pushtetin e vet, duke të bërë nënën e Birit të Hyjit.

Ti besove, o e Bekuara midis grave, që foshnja e ngjizur në kraharorin tënd ishte Biri i Hyjit. Ti, pasi e linde, ia paraqite botës si Zot dhe Shëlbues. Vaji i fesë tënde u ndez në zemrën tënde, pa u shuar kurrë gjatë tridhjetë viteve të gjata të heshtjes dhe fshehjes. Feja jote, o Nëna e Hyjit, ka lindur fenë e dishepujve në dasmën e Kanës (Gjn 2, 12) dhe e ka mbështetur në çastin e provës përfundimtare, duke e mbrojtur nga forcat e errësirës. Feja jote, o Nëna e Kishës, është burimi i gjallë i fesë së popullit të Hyjit që shtegton në tokë.

Feja e Marisë e provuar nga zjarri

Nëse feja e Abrahamit u vu në provë, aq më shumë u vu në provë ajo e virgjërës Mari. E tërë jeta e Nënës së Hyjit ishte shtegtim nëpër errësirën e fesë dhe shpirti i saj plotësisht i hapur ndaj planit të Hyjit nuk u zbeh për asnjë çast. Virgjëra e përvuajtur dhe e thjeshtë kalon pothuajse padukshëm nëpër faqet e Ungjillit, sepse në to është e nevojshme të shndrisin personi dhe Fjala e Birit. Por për çdo herë që ajo shfaqet, thellohet drita e shkëlqyeshme e fesë së saj që, me një siguri të pastër, tregon Jezusin Birin e Hyjit dhe Shëlbuesin e botës. A mos ndoshta nuk u vu në pikëpyetje edhe feja e Gjon Pagëzuesit? A nuk u lëkund feja e Pjetrit? Vetëm feja e Shën Marisë vetëtin si flakë që nuk e ka lëkundur asnjë stuhi.

A mos vallë feja jote, o Mari, ishte e lehtë? Qe një fe e qetë, pa errësirë dhe sprova? Mos je përjashtuar nga ato dyshime që vërviten në mendjen tonë nga frikësimet dhe mbushin me ankth dhe paralizojnë zemrën tonë? Edhe ti, o Nënë, është dashur të besosh që Jezusi ishte Hyji dhe lodhja e zemrës tënde nuk ka qenë më e vogël se e jona. Edhe ty, ashtu si ne, të është dashur të thyesh shigjetat e zjarra të armiqve që shporonin veshët e tu me fjalë të pabesa dhe blasfemuese.

Maria përparoi në shtegtimin e fesë deri në provën e madhe të Kalvarit. Poshtërimi i Birit të Hyjit qe guri në të cilin janë penguar dhe janë rrëzuar apostujt. «Atëherë të gjithë nxënësit e lanë e ikën» (Mt 26, 57). Tmerri i kryqit ka shuar fenë edhe në zemrat më fisnike dhe të ndritshme. Edhe gratë e forta dhe të guximshme shikonin nga larg (Mt 27, 55) dhe tashmë mendonin për ritin e varrimit. Aty, nën këmbët e kryqit qëndronte drejt e ëma dhe zemra e saj ishte një llambë e ndezur. Feja që biri i njeriut kishte sjellë në botë ishte mbyllur brenda shpirtit të saj si një kështjellë e pathyeshme.

Kije parasysh, o mik i dashur, se si edhe virgjërës Mari i është dashur ta provojë heshtjen e Hyjit. Nën kryq, ajo ka besuar që ishte Biri i Hyjit ai që bërtiste në ankth: «Hyji im, Hyji im, përse hoqe dorë prej meje?» (Mt 27, 47). Ajo besonte se ishte jeta dhe rilindja ai që rrinte shtrirë dhe i palëvizshëm në varr. Hyji nuk e tradhton kurrë atë që beson në të. Ai nuk do ta braktisë atë që beson në të. Edhe në çastet më tragjike të jetës dhe në kalimet më të errëta të historisë, kur çdo gjë duket e humbur, ai është i pranishëm dhe vjen në ndihmën tonë i prekur nga dashuria për ne.

Vazhdon në faqen 4...

Lajmëtari i Radio Marisë
është organ i
Shoqatës Radio Maria.

Tiranë

Rr. Papa Gjon Pali II, Nr. 4
Fushë Kërçik, Babrru, Paskuqan
Tiranë, Shqipëri
+355 4 2 346 346

Shkodër

Sheshi Papa Gjon Pali II
Shkodër, Shqipëri
+355 22 24 08 52

Lezhë

Sheshi Besëlidhja
Lezhë, Shqipëri
+355 215 24 970

E-mail: info@alb.radiomaria.org

Përgjegjës

Don Prekë Lazraj

Radio Maria,
Hiri i Hyjit në shtëpinë tënde,
mund të dëgjohet në:

Rrëshen e rrethina
FM 100.7 MHz

Tiranë, Durrës, Kavajë, Berat
FM 91.4 MHz

Shkodër, Podgoricë, Ulqin
FM 102.2 MHz

Lezhë, Laç të Kurbinit, Mamurras
FM 89.6 MHz

Pukë, Fushë Arrëz, Tropojë,
Kukës dhe Kosovë
FM 90.0 MHz

në internet

www.radiomaria.al

...vazhdim nga faqja 3.

Kush mbështetet në Marinë, nuk e humb fenë

«Por kur të vijë Biri i njeriut, a thua do të gjejë fe mbi tokë?» (Lk 18, 8). Këto fjalë të mistershme të Birit të Hyjit shfaqin betejën e pashuar që dishepujt e tij duhet ta bëjnë përgjatë historisë për ta mbrojtur thesarin e çmueshëm të fesë nga gënjeshtari i ferrit. Por, asnjëherë, si në kohën tonë, feja nuk është kërcënuar nga armiqtë e pabesë dhe luftarakë, që ia rrëmbyen nga zemra popujve me tradita të lashta të krishtera. A nuk shikon përreth teje një grigjë gjithnjë e më të shumtë në numër të ish të krishterëve, që zhvishen nga feja si zhveshin një rrobë të vjetër, për të veshur veshje në dukje të reja të një bote pagane dhe shpërfillëse ndaj Hyjit? Breznia jonë e ka shitur Krishtin për më pak se tridhjetë sikla dhe vrapon e uritur nëpër «supermarkete», ku gjenden të gjitha veset dhe gabimet. Kishat e zbrazura nga shpirtrat që luten, janë shndërruar në muze për turistët e zhurmshëm pa asnjë respekt.

«Apostujt» e kohës së re predikojnë një krishterim pa Hyjin, pa Krishtin dhe pa të vërtetën. Nën kryq, ku Kisha u kryqëzua, njerëzit tundin kokën duke pëshpëritur: «Ka shpëtuar të tjerët, le të shpëtojë veten, nëse është Kisha e Krishtit e zgjedhura e tij».

«Njëren ndër kokat e kishte të plagosur për vdekje, porse plaga vdekjeprurëse iu shërua. Mbarë toka, e mrekulluar, e ndiqte Egërsirën, dhe të gjithë e adhuruan Dragoin që i dha Egërsirës një pushtet të tillë. E adhuruan edhe Egërsirën dhe thoshin: 'Kush është si Egërsira!? Kush do të ketë guxim të luftojë kundër saj?'» (Zb 13,3-4). Joshja e madhe është një baticë që depërton pa u ndjerë në zemër, duke e shndërruar në një tokë të ashpër dhe të pajetë. Kush nuk rri zgjuar dhe nuk lutet është pre pa asnjë mundësi shpëtimi. **Breznia jonë është thirrur të luftojë betejën më të madhe të fesë që nga fillimi i kohërave të krishterimit.**

«Bën që të gjithëve - të vegjëlve e të mëdhenjve, të pasurve e skamnorëve, të lirëve e skllëvërve - t'u vihet vula në dorën e djathtë ose në ballë, që askush të mos mund të blejë as të shesë përveç atij që mbart vulën me emrin e Egërsirës ose me numrin e emrit të saj» (Zb 13,16-17). Do ta lëshosh veten edhe ti, o i krishterë, të shënohesh me shenjë e pabesisë dhe të mohimit të Krishtit, duke ndjekur banorët e tokës, «emrat e të cilëve nuk u shkruan që prej krijimit të rruzullit në librin e jetës të Qengjit të flijuar?» (Zb 13, 8).

Virgjëra besnike është burimi i përjetshëm i fesë. Kisha, shtegtare në tokë, e shuan etjen dhe merr fuqi duke iu bashkangjitur fesë së Marisë. Në kohën e errësirës së plotë, në të cilën fuqia e errësirës bëri sulmin e saj më shkatërrues në kështjellat e qytetit të Hyjit, në të cilin ruhet thesari i shenjtë i të Vërtetës, llamba që e ndriçon dhe e forcon besimin është besimi i Shën Marisë. Jo prej gojës së të diturve, as nga pena e skribëve, por nga shkolla e asaj që është Selia e Dijes, Kisha e të vegjëlve dhe e të thjeshtëve duhet të mësojë të lutet dhe të dëshmojë.

O Virgjër e shenjtë, ti që je shërbëtorja e Fjalës dhe nxënëse e përsosur e Krishtit, ndriço me shkëlqimin e fesë tënde fitimtare errësirën e brezisë tonë të pabesë dhe krenare. Ruaje grigjën e Birit tënd në vathën e Kishës së shenjtë, e sulmuar nga profetët e rremë të një krishterimi tokësor që tashmë u bë kripë pa shije. Çfarë të ardhme do të mund të kemi pa Krishtin dhe pa Fjalën që ndriçon dhe shëllbon? Mbroje brezninë tonë nga tradhtia më e madhe, vendosi nën mantelin tënd prej nëne të gjitha delet e humbura, që dragoi i ka joshur për t'i çuar drejt humbjes.

Të jesh i sigurt, o i krishterë, që nuk do ta humbasësh fenë dhe nuk do t'i shmangesh udhës së shëllbimit, nëse me Kishën nënë do t'i qëndrosh afër zemrës së Marisë.

Atë Livio Fanzaga, drejtor i Radio Marisë Italiane

PRO CREDIT BANK

INTESA SANPAOLO BANK

NË ZVICËR

LLOGARIA NË EURO 600388970102

Kodi SWIFT: FEFAALFR

IBAN: AL45209516090000600388970102

LLOGARIA NË EURO 1043631803

Kodi SWIFT: USALALTR

IBAN: AL25208110080000001043631803

Duke telefonuar në numrin:
0900123411 dhuron 5 Franga

Në bankën CREDIT SUISSE

RADIO MARIA

LLOGARIA NË CHF 361173-10-1

IBAN: CH1804835036117310001

LLOGARIA NË LEK 600388970001

Kodi SWIFT: FEFAALFR

IBAN: AL56209516090000600388970001

LLOGARIA NË LEK 1043631801

Kodi SWIFT: USALALTR

IBAN: AL 79208110080000001043631801